

Večer před odjezdem jsem si vše zabalil. Tak jako vždy, vycházel jsem ze svého seznamu z dřívějších cest. V pátek ráno jsem ještě jel do práce. V 10:15 jsem vyrazil z Brna po dálnici směr BRNO, MIKULOV, VÍDEŇ, GRAZ, MARIBOR, CELJE, LUBLAŇ. Na cestu jsem měl zabaleno dostatek vody, chléb a paštiky. Tankoval a svačil jsem cca po 160km. Ubytování bylo asi 40km od Lublaně, v horách na kovbojském ranči. Tam jsem dorazil 18:30. Ubytování bylo ve společné místnosti s mnoha lůžky a bylo ve vrchní části dřevěné stavby, sociální zařízení bylo v přízemí. Po ubytování jsem si dal sprchu, něco pojedl a šel se projít se zrcadlovkou s úmyslem udělat pár fotek ještě před západem slunce. Vyšel jsem na vrchol, z kterého se mi naskytl úžasný pohled. Na loukách se pásli koně a nad nimi, v mlžném oparu oranžového nádechu, se po celém obzoru tyčily vrcholky hor. Udělal jsem několik fotek a zamířil zpět do ubytování. Blížila se již devátá hodina a tak jsem se připravil ke spánku. Zatím jsem tu byl sám a tiše jsem doufal, že to tak zůstane, protože check-in je oficiálně do 8h večer. V podřimování mě vzbudilo dupání, vrzání dřevěných schodů a hlasy. Přišli se další lidé ubytovat, navíc vchodové dveře nešly zavřít a začali útočit komáři. Ti co spali blízko mě, hrozně chrápali. Ten, co byl na druhé straně místnosti, pořád kašlal a pořád coudal ven, kdy vrzaly již zmíněné schody. A do toho ti komáři. Když už jsem usnul, přišla dovnitř kočka a po všem lezla a zase všechno vrzalo a tak mě to opět vzbudilo. Tuto noc jsem se nevyspal dobře, odhaduji tak maximálně 3h spánku. Nedokázal jsem si představit takhle spát další noc, tak jsem ještě nad ránem zarezervoval jiné ubytování a to přímo v Lublani, kde jsem již v minulosti ubytovaný byl. Ráno jsem něco pojedl, zabalil věci a vyrazil v 7h směr nové ubytování. Požádal jsem majitelku o úschovu několika zavazadel, abych k moři mohl cestovat "na lehkou" a vyrazil jsem k moři směr Koper. Těsně před cílem měla navigace Waze problém a musel jsem použít MapyCz. Na pláž jsem dorazil v 10h. Pláž byla z kamínků, někdy nepříjemně píchajících do nohou, ale voda byla čistá a osvěžující. Zde jsem střídavě plaval, opaloval se, relaxoval a sledoval pěkné holky. Nejhezčí byly mladé Italky, které spolu hovořily s intonací připomínající zpěv. Ve 13h bylo už takové horko, že jsem se rozhodl to zabalit. Po cestě jsem si ještě skočil pro nějakou svačinu do Sparu, posvačil jsem a vyrazil zpět do ubytování. Zde jsem Vespu očistil a čekal na oficiální check-in. Po ubytování v tůpý stanu jsem se skočil projít do města a koupit něco na chuť a k večeři. Pojeda jsem, dal si sprchu a pokec s dalšími přenocujícími z Itálie a Nizozemí. Začali ale atakovat komáři tygrovaní a proto jsem se schoval do stanu. V noci jsem se krásně vyspal, tak jako naposledy. Brzy ráno, ještě když všichni spali, jsem se nasnídal, zabalil věci a v 7:10 vyrazil směr domov. Převážná část aut, co mě předjížděla, byli češi, takže jsem se zřejmě trefil do času, kdy jezdí takto z dovolené i ostatní. Jel jsem po stejné trase jako sem, tak i nazpět. Slovinské dálnice vedly po spoustě mostů a skrz spousty tunelů, každý most i tunel měl svůj název a uvedenou délku. Na mostech byly mnohdy zajímavé výhledy, v tunelech to hučelo jak v úlu a na konci každého tunelu následovalo oslnění sluncem. Asi 100km před Vídní foukal nárazový vítr, který byl nepříjemný. V některých krátkých úsecích jsem kvůli větru taktak udržel rychlost 80kmh/gps. Zbývající část cesty jsem cestoval rychlostí 90-100kmh/gps. Poslední tankování a krátká svačina bylo na benzince Hochleithen. Zde jsem potkal partu českých motorkářů s BMW. Když se chystali už odjíždět, prohodil jsem s nimi pár slov, jenže než se nasoukali do těch svých oblečků, byl jsem v mžiku už pryč a upaloval po dálnici. Později mě dohnali a pozdravili jsme se ještě troubením a máváním, měl jsem z toho radost. Následoval Mikulov a za ním byla kolona, v které jsem na krajnici viděl stát dva skútry. Přijel jsem k nim, zastavil a ptal se, jestli nemají nějaký problém se skútry a zda nepotřebují pomoci. Skutkařky odpověděly, že ne, že nemají žádný problém, jen že neví, jak se rozhodnout o další trase. Tak jsem se rozloučil a v tu ránu jsem byl pryč. Kolonu jsem celou předjel, problém byl, že na silnici bylo sklo, které auta s opatrností musela objíždět, potom to svištělo jako blesk. Domů jsem dorazil 14:35 se skvělým pocitem z úžasného výletu.